

pouze na VKV. Podle šéfredaktora zpravodajství a publicistiky Českého rozhlasu Zbyňka Honyse, pověřeného řízením Radiožurnálu, nedozná tato stanice během ledna a února zásadnějších změn. Ve spolupráci se Slovenským rozhlasem se bude nadále vysílat motoristická relace „Pozor, zákruta!“ i řada sportovních pořadů. Souběžně se zahájením vysílání Radiožurnálu se bude připravovat jeho nové programové schéma, nicméně ani pak se tvář někdejšího Československa výrazněji nezmění. (Dále viz 1. 1. 1993.)

31. prosince 1992 – Zaniklo Československo, zanikl Československý rozhlas. O půlnoci z 31. prosince 1992 na 1. ledna 1993 přestala rovněž vysílat federální stanice Československo. V rozhlasovém éteru ji nahradil nový okruh Českého rozhlasu – Radiožurnál (viz 1. 1. 1993). Otázky rozdělení federálních médií – včetně Československého rozhlasu – a převodu jejich majetku na nástupnické subjekty vyřešil zákon č. 36/1993 Sb., o některých opatřeních v oblasti rozhlasového a televizního vysílání (viz 22. 12. 1992) a zákon č. 597/1992 Sb., o zrušení Československého rozhlasu, Československé televize a Československé tiskové kanceláře (viz 2. 12. 1992).

1993

1. leden 1993 – Český rozhlas se stal řádným aktivním členem Evropské vysílací unie (EBU). EBU je největší mezinárodní profesní asociací vysílacích organizací na světě. Byla založena v roce 1950 v Ženevě. 1. ledna 1993 se EBU sjednotila s OIRT (Mezinárodní rozhlasová a televizní organizace, jež sdružovala rozhlasové a televizní vysílatele sovětského bloku a některých rozvojových zemí). V rámci sjednocené EBU působí 62 aktivních členů, z nichž je 44 ze západní Evropy a středozemní oblasti, 18 ze zemí střední a východní Evropy a 54 členů přidružených. (Další podrobnosti viz Ročenka Českého rozhlasu 1994.)

1. ledna 1993 – Začal vysílat nový okruh Českého rozhlasu – Radiožurnál. Přesně o půlnoci z 31. prosince 1992 na 1. ledna 1993 se na kmitočtech federální stanice Československo zrodil nový okruh Českého rozhlasu – Radiožurnál. Jak na tiskové konferenci 29. prosince 1992 oznámil zástupce šéfredaktora redakce zpravodajství ČRo Václav Musílek, Radiožurnál bude zpravodajským okruhem, který bude podobný dosavadní federální stanici Československo. Radiožurnál bude vysílat 24 hodin denně. Zprávy přinese každou hodinu. Kromě ranního zpravodajského bloku se pro dopoledne počítá s publicistikou a odpoledne se zpravodajstvím. Hlavní zpravodajská relace „Ozvěny dne“ začne, podobně jako na stanici Praha, v 18.30 hodin. Poměr mluveného slova a hudby bude stejný jako na federálním Československu. Nový okruh Českého rozhlasu byl pojmenován po někdejším historickém „Radiojournalu“.

1. ledna 1993 – Zahraniční vysílání Československého rozhlasu přešlo do působnosti Českého rozhlasu. I nadále ho posluchači prakticky na celém světě uslyší jako doposud v obvyklých pásmech na krátkých vlnách. Zahraniční vysílání Českého rozhlasu obnáší každodenní téměř dvacetihodinový zpravodajský servis v angličtině, němčině, francouzštině, španělštině a pro krajany i v češtině. Ředitel Zahraničního vysílání ČRo Richard Seemann v rozhovoru pro ČTK 31. prosince 1992 konstatoval, že „o nové podobě a koncepci zahraničního vysílání Českého rozhlasu, která by měla plně odpovídat koncepci zahraniční politiky ČR, rozhodnou nejbližší týdny a měsíce“.

4. ledna 1993 – Stanice Vltava začala vysílat podle nového programového schématu. V něm se objevily některé nové pořady, jako je publicistická „Kulturní revue“ (premiéra pořadu každý všední den od 16.00 do 17.55 hodin a repríza následující den od 9.00 do 10.55 hodin), experimentální „Audiostudio“ či „Servis Vltavy“ určený lékařům, pedagogům a dalším odborníkům.

4. ledna 1993 – Český rozhlas zahájil samostatné slovenské vysílání – a to v rámci Zahraničního vysílání ČRo. Vysílání Českého rozhlasu ve slovenštině začalo v 11.30 hodin vystoupením náměstka ministra zahraničních vztahů ČR Pavla Bratinky. Stalo se tak v krátkovlnném pásmu 49 m na stanici Radiožurnál. Ředitel Zahraničního vysílání ČRo Richard Seemann oznámil, že v počátečním období se počítá se dvěma půlhodinovými relacemi ve slovenském jazyce denně.

22. března 1993 – Generální ředitel Českého rozhlasu Jiří Mejstřík oznámil dopisem Radě Českého rozhlasu, že rezignuje na svou funkci. Rada ČRo ve stejný den oznámila, že rezignaci Jiřího Mejstříka nepřijala. Důvody svého rozhodnutí prozradil Mejstřík na tiskové konferenci o dva dny později (viz 24. 3. 1993).

22. března 1993 – Předseda Rady Českého rozhlasu Zdeněk Susa rezignoval na svou funkci. Svě členství v Radě ČRo si však ponechal. O dva dny později, 24. března 1993, Zdeněk Susa v rozhovoru pro ČTK uvedl, že po roce působení ve funkci předsedy Rady ČRo podal návrh, aby tato funkce mezi členy

Rady rotovala. Časovou souvislost své rezignace s rezignací generálního ředitele Českého rozhlasu Jiřího Mejstříka označil Zdeněk Susa za zcela náhodnou. (Dále viz 26. 3. 1993.)

- 24. března 1993 – Generální ředitel ČRo Jiří Mejstřík odstoupil ze dvou důvodů: 1) Ze zdravotních důvodů. 2) Kvůli usnesení Rady ČRo, podle kterého má být o všech funkcích v rozhlase obsazených jmenováním, rozhodnuto na základě konkurzu.** Jiří Mejstřík novinářům prozradil, že svou rezignaci podal k 31. březnu 1993 s tím, že pokud bude mít Rada ČRo zájem, je ochoten funkci zastávat ještě další dva měsíce. Podle odstupujícího ředitele by měly dva měsíce Radě stačit k tomu, aby našla nového generálního ředitele ČRo. „Od některých členů Rady jsem slyšel výtky na svou osobu, zejména proto, že neproběhl konkurz, když jsem byl Radou jmenován ředitelem. Mají-li se konat konkurzy na místa šéfredaktorů a dalších vedoucích pracovníků rozhlasu, je naprosto logické, aby byl především proveden konkurz na místo generálního ředitele,“ prohlásil doslova Jiří Mejstřík. Odstupující generální ředitel ČRo se podle svých slov dosud nerozhodl, co bude dělat poté, až odejde z rozhlasu. Případného konkurzu na nového generálního ředitele se však zúčastnit nehodlá. (Dále viz 26. 3. 1993.)
- 24. března 1993 – O odvolání z funkce šéfredaktora zpravodajství a stanice Radiožurnál požádal Zbyněk Honys.** Za důvod k odchodu z rozhlasu označil Honys v rozhovoru pro ČTK to, že někteří členové Rady Českého rozhlasu zasahovali do zpravodajství ČRo. „Nezasahovali však do programu,“ upřesnil odstupující šéfredaktor. Jako příklad zasahování uvedl, že členka Rady Jana Slánská si bez pozvání nahrávala na magnetofon jednání Zbyňka Honyse s jedním z redaktorů Radiožurnálu. Rada Českého rozhlasu je podle jeho názoru paralyzována a měla navíc o fungování rozhlasu „nesmyslné a naivistické představy“. Dalším důvodem k odchodu z rozhlasu je podle Zbyňka Honyse to, že nejsou vytvořeny podmínky pro činnost stanice Radiožurnál, i to, že „část vedení rozhlasu nepochopila priority další existence ČRo“.
- 24. března 1993 – Výkonem funkce šéfredaktora zpravodajství a stanice Radiožurnál byl pověřen Václav Musílek, první zástupce Zbyňka Honyse.** Václav Musílek na setkání s novináři prohlásil, že hlavním problémem Českého rozhlasu je činnost jeho Rady, která ne zcela pochopila, co se od ní žádá, a to, co jí zákon ukládá pro její činnost. O případných aspiracích na funkci generálního ředitele ČRo Václav Musílek podle svých slov zatím neuvažoval, zároveň je však nevyloučil. Václav Musílek považuje své členství v ODS za slučitelné s vedením rozhlasu a jeho zpravodajství: „Za dobu svého členství v ODS jsem se nezúčastnil žádné schůze ODS, nikdy jsem nebyl zvolen do žádných orgánů, takže si myslím, že to naprosto není na překážku.“
- 26. března 1993 – Zdeněk Susa stáhl rezignaci na funkci předsedy Rady Českého rozhlasu.** Stalo se tak na návrh většiny členů Rady ČRo. Svůj úmysl rezignovat oznámil Zdeněk Susa na jednání Rady 22. března 1993 (viz příslušné datum).
- 26. března 1993 – Rada Českého rozhlasu na svém zasedání přijala rezignaci generálního ředitele ČRo Jiřího Mejstříka.** Zároveň ho pověřila vedením rozhlasu do 31. května 1993. Rada ČRo rovněž vyhlásila výběrové řízení na obsazení funkce generálního ředitele ČRo. Uzávěrku přihlášek stanovila na 21. dubna 1993. Podmínkou účasti ve výběrovém řízení je podle rozhodnutí Rady písemné zpracování koncepce činnosti rozhlasu. Mezi předpoklady na funkci patří vysokoškolské vzdělání, řídicí schopnosti, koncepční myšlení, jazykové znalosti, předpoklady pro dlouhodobý nadprůměrný výkon a bezúhonnost.
- 28. dubna 1993 – Český rozhlas rozšířil vysílání pro slovenskou menšinu.** Celoplošný okruh Regina zaradil do svého vysílání nový hodinový magazín pro české občany slovenské národnosti věnovaný jejich problémům, názorům a zájmům. Nový pořad se na okruhu Regina objeví každou středu od 15.00 do 16.00 hodin.
- 7. května 1993 – Do uzávěrky výběrového řízení na místo generálního ředitele Českého rozhlasu se přihlásilo celkem 35 uchazečů.** „Definitivní řízení proběhne v polovině června,“ 14. května 1993 to v rozhovoru pro ČTK uvedla členka a mluvčí Rady ČRo Květoslava Neradová. Jedním z uchazečů o funkci generálního ředitele ČRo je dosavadní šéfredaktor stanice Radiožurnál Václav Musílek.
- 31. května 1993 – Programový ředitel Českého rozhlasu Josef Kleibl oznámil Radě Českého rozhlasu svůj úmysl rozvázat pracovní poměr k 31. červenci 1993.** Své rozhodnutí zdůvodnil přáním věnovat se v Českém rozhlase přímo tvorbě programu, nikoli manažerské činnosti. Rada ČRo vzala tuto informaci na vědomí. (Dále viz 15. 9. 1993.)
- 14. června–16. června 1993 – Před Radou Českého rozhlasu se uskutečnily rozhovory s účastníky výběrového řízení na místo generálního ředitele rozhlasu.**

- 16. června 1993 – Krátce před půlnocí se Rada Českého rozhlasu rozhodla nejmenovat generálního ředitele ČRo.** Předseda Rady ČRo Zdeněk Susa oznámil, že vedením rozhlasu byl s účinností od 1. července 1993 pověřen dosavadní poradce Rady ČRo Milan Vítek. Milan Vítek, poúnorový emigrant, pracoval dlouho v rozhlase v Kanadě a v Českém rozhlase působil téměř dva roky. Vítek byl pověřen vedením Českého rozhlasu do zvolení definitivního generálního ředitele.
- 17. června 1993 – Rada Českého rozhlasu se při výběrovém řízení nedovedla shodnout na osobě nového generálního ředitele. Tak zdůvodnila v rozhovoru pro ČTK nejmenování nového ředitele rozhlasu členka a mluvčí Rady ČRo Květoslava Neradová.** „Když jsme zhodnotili obtížnou situaci rozhlasu, nedospěli jsme k rozhodnutí, na němž by se shodla přesvědčivá většina z nás,“ komentovala výsledek konkurzu Neradová. Označila to za výraz zodpovědnosti, se kterou členové rady přistupovali ke své práci. Z 35 kandidátů, kteří přihlášky zaslali do uzávěrky konkurzu 7. května 1993, se jich do konečného výběrového řízení dostalo třináct. Ostatní uchazeči buď odstoupili, nespĺnili potřebné náležitosti, či nedodali přesvědčivou koncepci. Květoslava Neradová dále uvedla, že Český rozhlas potřebuje v čele především schopného manažera, ale zároveň i kulturní osobnost, která má zkušenosti s rozhlasovou prací. Podle mluvčí rady výběrové řízení na generálního ředitele rozhlasu potrvá celé léto a k definitivnímu rozhodnutí dojde pravděpodobně v září 1993. Květoslava Neradová se vyjádřila i ke jmenování „prozatímního ředitele“ Milana Vítky: „O všech nedostacích má jasnou představu, zná kroky, které je nutno co nejdříve udělat a které jsou velice radikální. Milan Vítek má ideální možnost učinit i ta nepopulární opatření, neboť není na nikom závislý.“
- 17. června 1993 – Rozhodnutí Rady Českého rozhlasu nejmenovat generálního ředitele označil za velmi nešťastné poslanec a člen stálé komise Poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky Vladimír Koronthály (KDS).** V rozhovoru pro stanici Radiožurnál Českého rozhlasu poslanec uvedl: „Pověřit někoho dočasným řízením je postup, o němž se domnívám, že ho zákon o Českém rozhlasu vůbec nezná a nespádá ani mezi pravomoci Rady Českého rozhlasu. Navíc pověřit někoho dočasným řízením, bez ohledu na to, o koho se jedná, namísto zvolit a jmenovat generálního ředitele, je podle mého názoru nečinnost Rady Českého rozhlasu.“
- 21. června 1993 – Většina vedoucích pracovníků stanice Radiožurnál ČRo navrhla Poslanecké sněmovně, aby rozpustila Radu Českého rozhlasu pro nečinnost a neplnění povinností a generálního ředitele rozhlasu zvolila sama.** Vedení Radiožurnálu tak reaguje na nezvolení generálního ředitele Radou ČRo (viz 16. 6. 1993). Prohlášení podepsal šéfredaktor Radiožurnálu Václav Musílek, jeho tři zástupci a pět vedoucích redaktorů. Autoři prohlášení zároveň navrhli české vládě, aby přistoupila k novelizaci zákona o Českém rozhlasu, která by svěřovala Radě ČRo pouze kontrolní, nikoli rozhodovací pravomoc, a zajistila, aby členové rady byli opravdovými zástupci veřejnosti. Rada v současném složení není podle signatářů prohlášení schopna řádně plnit své povinnosti orgánu veřejnosti, který má kontrolovat činnost Českého rozhlasu, počíná si nezodpovědně a někteří její členové kladou své osobní zájmy nad zájmy veřejnosti a ČRo. Od tohoto prohlášení se důrazně distancovalo vedení redakce publicistiky stanice Radiožurnál, redakce Radiofóra a Mikrofóra. (Dále viz 22. 6. 1993.)
- 22. června 1993 – Členka a mluvčí Rady Českého rozhlasu Květoslava Neradová označila prohlášení většiny vedoucích pracovníků stanice Radiožurnál za nátlak.** Zpochybňování členů Rady ČRo a návrhy rozpustit ji, které se objevily v prohlášení pracovníků Radiožurnálu, podle Neradové problém politizují, k čemuž nemělo dojít. „Domnívám se, že snaha o přenesení kompetencí Rady ČRo na Parlament je velice nešťastná. Je krokem zpět od vynikajícího veřejnoprávního principu,“ uvedla mluvčí Rady ČRo v prohlášení pro ČTK.
- 22. června 1993 – Odboráři z Českého rozhlasu volají po rychlém a konečném jmenování nového generálního ředitele.** Odborová organizace ČRo se v tomto smyslu obrátila dopisem na předsedu stálé komise pro sdělovací prostředky Jana Kasala. V dopise odborářů stojí: „Odborová organizace ČRo považuje za nutné, aby obsazení funkcí ve vedení rozhlasu bylo vyřešeno urychleně a bez provizorií. Obáváme se, že v době, kdy dochází k velkým změnám v systému rozhlasového vysílání i ekonomických podmínkách, bude bez kvalitního řízení ohroženo plnění úkolů veřejného rozhlasu, daného zákonem o Českém rozhlase.“ Rozhlasoví odboráři upozornili i na to, že uvnitř ČRo dochází k vážnému zhoršování personální, ekonomické i tvůrčí situace.
- 24. června 1993 – Stálá komise Poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky se zabývala situací v Českém rozhlase po nezvolení generálního ředitele.** Předseda Rady Českého rozhlasu Zdeněk Susa oznámil poslancům, že během několika málo dnů bude zvolen nový generální ředitel rozhlasu. Předseda komise Jan Kasal (KDU-ČSL) konstatoval, že poslanci velmi rádi tuto informaci slyšeli. Na

otázku, zda se při zasedání komise mluvilo o tom, z kolika a z jakých kandidátů bude Rada ČRo vybírat nového generálního ředitele, Jan Kasal odpověděl: „Spokojili jsme se s obecnou informací, že ve hře je všech 35 kandidátů, kteří se přihlásili, minus ti, kteří neobstáli v úvodním kole. Dále jsme to nezkoumali. Máme určitý ostych v těchto věcech, protože nechceme, aby v žádném případě komise řešila něco, co spadá do kompetence Rady ČRo.“ Předseda komise Jan Kasal při setkání s novináři konstatoval, že poslanci odmítli řešení situace v Českém rozhlasu navrhované většinou vedení stanice Radiožurnál (viz 21. 6. 1993): „Domnívám se, že to je to nejméně vhodné, co by v tuto chvíli Český rozhlas potřeboval.“

- 28. června 1993 – Rada Českého rozhlasu zvolila novým generálním ředitelem ČRo novináře Vlastimila Ježka. V tajném hlasování získal pět hlasů z devíti.** Funkce se ujme 1. července 1993. Vlastimil Ježek se narodil 24. července 1963 v Praze. Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor čeština–historie. Od ledna 1990 pracoval jako novinář, byl dopisovatelem Lidových novin a Respektu. V letech 1991–1992 byl Ježek vedoucím vnitropolitické rubriky deníku Práce. Vlastimil Ježek byl vybrán ze čtyř kandidátů, kteří postoupili do posledního kola konkurzu. Jeho funkční období skončilo 30. června 1999 (viz příslušné datum).
- 30. června 1993 – Vlastimil Ježek předložil Radě Českého rozhlasu nejkompletnější koncepci dalšího rozvoje ČRo.** I tímto argumentem obhajoval předseda Rady ČRo Zdeněk Susa na tiskové konferenci volbu nového generálního ředitele. „Ač byl Ježek z těch účastníků konkurzního řízení, kteří v rozhlasu nikdy nepracovali, byla jeho koncepce nejkompletnější. Také při rozhovoru před komisí prokázal dobrou orientaci v problémech, které vystihl nejlépe. Domnívám se proto, že naše volba byla správná“, konstatoval Zdeněk Susa. Předseda Rady ČRo označil Ježkův věk (30 let) za jeho přednost, neboť „má mnoho síly, kterou bude v této odpovědné funkci potřebovat“. Vlastimil Ježek na stejné tiskové konferenci řekl, že do konkurzu na generálního ředitele ČRo se přihlásil původně proto, aby získal informace k zamýšlené reportáži o volbě ředitele rozhlasu. Na to předseda Rady ČRo Zdeněk Susa opáčil: „Přiznal se nám k tomu, kandidaturu vzal posléze vážně a my oceňujeme, že na začátku jeho zájmu o rozhlas nebylo ukojení jeho vlastních ambicí“.
- 30. června 1993 – Kmitočty Českého rozhlasu (zejména pro regionální studia) a nedostavěný rozhlasový mrakodrap na Pankráci jsou nejoblavějšími místy rozhlasu. Na své první tiskové konferenci to oznámil nově zvolený generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek.** Z dalších problémů upozornil na otázku rozhlasových poplatků a nutnost „zákonného vymezení na vymáhání těchto poplatků“. Dalším úkolem nového vedení bude podle slov Vlastimila Ježka dokončení reorganizace uvnitř ČRo s cílem, aby po třech letech provizorií zavládl konečně normální stav. „Doufám, že mi v tom lidé, kteří jsou tu déle než já, pomohou. V následujících dvou až třech týdnech jim hodlám naslouchat a teprve poté udělám konkrétní rozhodnutí,“ konstatoval nový generální ředitel ČRo.
- 30. června 1993 – Z funkce místopředsedy a člena Rady Českého rozhlasu odstoupil Jaroslav Pochmon.** Rezignaci zdůvodnil spory v Radě ČRo. V Radě se podle jeho slov střetávají dvě naprosto rozdílné koncepce. Pochmon míní, že Rada ČRo má provádět vnější a následnou kontrolu rozhlasu, nikoli zasahovat do jeho řízení. Později se Pochmon přihlásil do výběrového řízení na funkci programového ředitele ČRo, které vypsal nový generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek (viz 15. 9. 1993).
- 1. července 1993 – Nový generální ředitel českého rozhlasu Vlastimil Ježek se oficiálně ujal funkce.**
- 12. července 1993 – Nový generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek odvolal z funkce šéfredaktora stanice Radiožurnál Václava Musílka.** Důvodem bylo Musílkovo špatné řízení Radiožurnálu (viz 13. 7. 1993). Novým šéfredaktorem Radiožurnálu se má stát Alexandr Pícha, dosavadní zpravodaj České televize v Bratislavě (viz 13. 7. 1993).
- 13. července 1993 – Podle Václava Musílka má jeho odvolání politické pozadí.** Odvolaný šéfredaktor Radiožurnálu to konstatoval v rozhovoru pro ČTK. „Myslím si, že jde o to, zajistit na tomto zpravodajském a publicistickém okruhu prezentování takových názorů, které jsou blízké novému vedení Českého rozhlasu,“ řekl Václav Musílek a doplnil, že vždy velmi tvrdě dbal, stejně jako předchozí šéfredaktor Zbyněk Honys, na naprostou vyváženost a nestrannost vysílání. Musílek by podle svého vyjádření „nikdy nedopustil, aby došlo k jakékoli změně v orientaci vysílání Radiožurnálu“, což podle něj nové vedení ví. Nový ředitel ČRo Vlastimil Ježek měl v době voleb v roce 1992 úzké vztahy s Občanským hnutím, Václav Musílek je členem ODS. Podle jeho názoru však tato skutečnost souvisí s jeho odvoláním pouze nepřímo.
- 13. července 1993 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek odmítl, že by odvolání Václava Musílka z funkce šéfredaktora Radiožurnálu mělo politické pozadí.** V prohlášení pro tisk

generální ředitel ČRo dále napsal: „Díky metodám řízení dr. Musílkova již řada velmi dobrých redaktorů Radiožurnál opustila, a to před mým nástupem do funkce. Václav Musílek byl sice odvolán z funkce v pondělí 12. července 1993, ale s účinností od 26. července 1993, a to s vědomím předsedy a místopředsedů stálé komise pro sdělovací prostředky Parlamentu ČR. Podle stanoviska generálního ředitele ČRo se funkce šéfredaktora Radiožurnálu ujme 26. července 1993 dosavadní zpravodaj České televize v Bratislavě Alexandr Pícha. „Ten, kdo mohl posoudit profesionální kvality Alexandra Píchy, musí nutně dojít k závěru, že důvodem mého rozhodnutí není údajně chystaná změna politické orientace Radiožurnálu,“ napsal v prohlášení pro tisk Vlastimil Ježek.

- 13. července 1993 – Nový šéfredaktor stanice Radiožurnál Alexandr Pícha chce zlepšit zpravodajské vysílání a vzorem mu bude zpravodajství CNN.** Pícha to uvedl v rozhovoru pro ČTK. Podle nového šéfredaktora Radiožurnálu nebyla stanice za jeho předchůdce „profesionálně vedená“, chyběla koncepce, vztah k lidem a perspektiva pro ně. V důsledku toho se Radiožurnál po personální stránce rozpadá. Svědčí o tom podle jeho názoru to, že „za půlrok působení Václava Musílkova ve funkci přestala ekonomická redakce existovat úplně, protože všichni lidé z ní odešli“. Na dotaz o chystaných změnách v Radiožurnálu Alexandr Pícha v rozhovoru pro ČTK odpověděl: „Za svou osobu mohu říci, že tam k žádným politickým změnám nedojde. Mohu zaručit, že všichni redaktori, kteří budou mít zájem, tam zůstanou.“
- 13. července 1993 – Rada Českého rozhlasu považuje důvody k odvolání Václava Musílkova z čela Radiožurnálu za věcné, nikoliv politické.** Předsednictvo Rady ČRo vzalo odvolání Václava Musílkova na vědomí. Důvody k jeho odvolání považuje za „věcné, nikoliv osobní či politické“. „Obavy, že odvolání JUDr. Musílkova ohrozí objektivnost a nestrannost zpravodajství a publicistiky na stanici Radiožurnál, nejsou opodstatněné,“ konstatovalo vedení Rady ČRo. Mluví a členka Rady ČRo Květoslava Neradová později uvedla, že „Václav Musílek zneužil závažným způsobem veřejnoprávního média pro svůj osobní zájem poté, co nebyl zvolen ředitelem Českého rozhlasu“.
- 14. července 1993 – Premiér Václav Klaus (ODS) označil odvolání Václava Musílkova z funkce šéfredaktora Radiožurnálu za „dětinské a nešťastné“.** Stalo se tak na tiskové konferenci po zasedání vlády v Praze-Kolodějích. Podle předsedy vlády patří Václav Musílek mezi „velmi kvalitní lidi, kteří z Radiožurnálu udělali naprosto nesporně nejkvalitnější stanici“. (Václav Musílek připravoval pravidelné úterní rozhovory Radiožurnálu s premiérem Václavem Klausem.)
- 15. července 1993 – Zaměstnanci Radiožurnálu sepsali prohlášení k odvolání z funkce šéfredaktora stanice Václava Musílkova.** Podle petice nemá Musílkovo odvolání politické pozadí, jak on sám tvrdí. „Radiožurnál se nestal ‚nesporně nejkvalitnější stanicí‘, jak uvedl premiér Václav Klaus na tiskové konferenci po zasedání vlády ve středu. Tato stanice bez jakýchkoli koncepčních změn žila nadále z kreditu, jež získala stanice Československo v posledních letech před svým zánikem. Kvalita zpravodajství a publicistiky klesala, příčinou byl odchod mnoha zkušených redaktorů. Když k 30. červnu odešlo velké množství redaktorů, začala být situace na stanici Radiožurnál kritická. Očividná změna nastala, když se nový ředitel Vlastimil Ježek rozhodl jmenovat Alexandra Píchu šéfredaktorem stanice. Všichni zaměstnanci ho znají jako velmi schopného redaktora,“ uvádí se v prohlášení zaměstnanců Radiožurnálu, které podepsala zhruba polovina redaktorů stanice.
- 21. července 1993 – Vláda nepřijala návrh ministra financí Ivana Kočárníka na dostavbu rozhlasového střediska v Praze na Pankráci.** Ministrův návrh předpokládal státní výběrové řízení na dostavbu pankráckého rozhlasového střediska, protože Český rozhlas nemá dostatek peněz na dostavbu budovy. Premiér Václav Klaus na tiskové konferenci po jednání vlády oznámil, že kabinet považoval Kočárníkův návrh za nedostatečný.
- 23. července 1993 – Bývalý šéfredaktor Radiožurnálu Václav Musílek oznámil, že odchází z Českého rozhlasu.** Pracovní poměr s Českým rozhlasem ukončil dohodou k 15. srpnu 1993. Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek odchod Václava Musílkova z rozhlasu potvrdil: „Požádal o rozvázání pracovního poměru dohodou k 15. srpnu a já mu vyhověl.“ Do 15. srpna 1993 chce Musílek přemýšlet o svém dalším působení. Podle vlastních slov má kromě dvou nabídek od privátních rozhlasových stanic, možností pracovat jako poradce nejmenovaného ministra, i nabídku od Orbisu. „Opravdu jsem se zatím nerozhodl, ale musím přiznat, že nabídka Orbisu se mi jeví jako nejperspektivnější a nejsolidnější,“ oznámil Václav Musílek v rozhovoru pro ČTK.
- 28. července 1993 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek oznámil, že smlouvy na výstavbu pankráckého rozhlasového střediska obnoví rozhlas do konce září.** Na základě výsledků jednání o likvidaci práv a závazků bývalého Československého rozhlasu převezme Český rozhlas práva a závazky ze smluv s dodavateli pro výstavbu již několik let rozestavěné rozhlasové budovy v Praze na Pankráci.

- 17. srpna 1993 – Český deník napsal, že po odvolání a odchodu bývalého šéfredaktora Radiožurnálu Václava Musíla podalo výpověď a odešlo téměř dvacet redaktorů této stanice.** Nový šéfredaktor Radiožurnálu Alexandr Pícha to však odmítl. Podle něj odchod většího počtu redaktorů z Českého rozhlasu trvá od jara 1993 a nesouvisí s odvoláním a výpovědí jeho předchůdce Václava Musíla. „Současné odchody dalších redaktorů pocházejí v souvislosti s dvouměsíční výpovědní lhůtou ještě z doby minulého vedení rozhlasu i Radiožurnálu,“ konstatoval Alexandr Pícha.
- 10. září 1993 – Český rozhlas Brno propustí asi 60 zaměstnanců.** S odvoláním na informace ředitele brněnského rozhlasového studia Ludvíka Němce to napsal Moravský demokratický deník RT. Propouštění zaměstnanců se podle Němce týká nejen brněnského studia, ale celého Českého rozhlasu. Ředitel ČRo v Brně Ludvík Němec konstatoval, že v těchto dnech vznikají nová rozpočtová pravidla. Podle nich údajně každé regionální studio obdrží v roce 1994 mzdové prostředky pouze pro 75 zaměstnanců. „Jedinou výjimkou je Brno, které především díky kvalitě svých programů a kulturnímu zázemí může počítat s téměř dvojnásobkem zaměstnanců, přesněji se 140,“ uvedl v rozhovoru pro deník Němec. Ještě do konce roku 1993 propustí brněnské studio 60 lidí. Za nejbolestnější záležitost označil Němec přechod Brněnského rozhlasového orchestru lidových nástrojů ze smlouvy zaměstnanecké na smlouvu externí.
- 15. září 1993 – Novým programovým ředitelem a současně náměstkem generálního ředitele Českého rozhlasu se stal bývalý místopředseda a člen Rady ČRo Jaroslav Pochmon.** Do funkce byl vybrán na základě výběrového řízení. Jaroslav Pochmon se narodil 10. listopadu 1949 v Novém Jičíně. Absolvoval Filozofickou fakultu UK, obor čeština–pedagogika. V letech 1977–1981 pracoval v kulturním středisku v Ostravě, později (až do roku 1991) v ostravském Městském kulturním středisku. V letech 1991–1992 řídil Divadlo hudby v Ostravě. V roce 1992 byl Jaroslav Pochmon zvolen do Rady Českého rozhlasu. Později se stal i jejím místopředsedou. Na obě funkce rezignoval k 30. červnu 1993 (viz). Jmenování Jaroslava Pochmona do funkce programového ředitele Českého rozhlasu vyvolalo ostrý nesouhlas části Rady ČRo (viz 22. září 1993).
- 15. září 1993 – Vedení Českého rozhlasu musí dokončit reorganizaci této veřejnoprávní instituce, uvedl v rozhovoru pro ČTK nový programový ředitel ČRo Jaroslav Pochmon.** „Pokles poslechovatelnosti Českého rozhlasu se zastavil. Instituce rozhodně není v hluboké krizi, jak se tvrdívá, a postupná systémová opatření ředitele Vlastimila Ježka dávají předpoklad, že Český rozhlas bude fungovat, jak má. Ke změnám programového schématu není důvod. Prioritní spíše je dokončit reorganizaci rozhlasu, nikoli administrativní, ale vycházející z analýz. Nezbytné rovněž je dokončit změnu způsobu konstrukce rozpočtu tak, aby vycházel z potřeb programu a sloužil mu, změnit myšlení a vytvořit inspirativní a kreativní atmosféru v podniku. Jednotlivé vysílací okruhy i regionální studia musejí tvořit jeden celek,“ citovala Pochmona agentura ČTK. (Dále viz následující datum.)
- 22. září 1993 – Část Rady Českého rozhlasu ostře vystoupila proti jmenování Jaroslava Pochmona programovým ředitelem ČRo.** Pochmon byl donedávna místopředsedou a členem Rady ČRo (viz 30. 6. a 15. 9. 1993). Čtyři členové Rady ČRo – Hana Bělohorská, Helena Klímová, Jana Slánská a Jindřich Pokorný – sepsali prohlášení, které zveřejnili prostřednictvím VIS: „...obáváme se, že Jaroslav Pochmon, který se stal programovým ředitelem, jako místopředseda Rady Českého rozhlasu (abdikoval několik dní před započítáním výběrového řízení) neměl právo na tuto funkci kandidovat. O tomto jeho záměru také nikdo z členů Rady Českého rozhlasu nebyl předem informován. Domníváme se, že je nepřijatelné, aby zástupce veřejnosti zvolený parlamentem do orgánu s povinností kontroly (paragraf 4 zákona 484/1991 ze 7. listopadu 1991) se ucházel o vysoké místo v instituci, kterou měl ze zákona kontrolovat. Mohl by tak vzniknout precedens, kdy občané zvolení do funkcí, v nichž mají sloužit veřejnosti, by těchto funkcí využívali k vlastnímu zájmu. Navíc před konkurzní komisí, která Jaroslava Pochmona vybrala, předstoupil ve srovnání s ostatními adepty v nerovném postavení, několikanásobně zvýhodněn: co do kontaktů plynoucích z jeho nedávné funkce i co do informací (např. měl přístup ke všem koncepcím všech uchazečů na místo generálního ředitele). Připomeňme praxi demokratických zemí, kdy politik po skončení svého funkčního období nesmí dle zákona používat informace získané při službě veřejnosti. Je škoda, že nový generální ředitel Vlastimil Ježek, který jinak v Českém rozhlase dělá řadu záslužných změn a kterému jsme své výhrady již sdělili, nedoceňuje až dosud morální podtext této události. Jsme přesvědčeni, že dobrého cíle nelze dosáhnout nekorektními prostředky a že právě dodržování pravidel tvoří základ, na němž spočívá demokracie,“ stojí v prohlášení.
- 1. října 1993 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek ohlásil rozsáhlou reorganizaci. V jejím důsledku opustí rozhlas téměř třetina zaměstnanců.** Vlastimil Ježek při setkání s novináři konstatoval, že při jeho nástupu do funkce stanice Radiožurnál, Praha, Vltava, sedm regionálních studií

a obslužné útvary včetně Symfonického orchestru zaměstnávaly více než 2500 lidí. Tuto nadbytečnou přezaměstnanost v rozhlasu je podle Ježka nutné zrušit. Po diskusích se šéfredaktory, řediteli regionálních studií a vedoucími jednotlivých útvarů došlo vedení rozhlasu k závěru, že je možné stav zaměstnanců snížit o 20 až 28 procent. V roce 1994 by podle představ generálního ředitele Vlastimila Ježka měl mít Český rozhlas asi 1750 stálých zaměstnanců.

21. října 1993 – Český rozhlas zvítězil ve veřejné soutěži pro zahraniční vysílání. Výsledek veřejné soutěže vyhlásil vedoucí Úřadu vlády, ministr Igor Němec. Výběrová komise doporučila ještě jednoho kandidáta pro případ, že by Český rozhlas odstoupil od smluvních podmínek vysílání. Podle Týdeníku Rozhlas č. 49/1993 se kromě Českého rozhlasu, pro který v komisi udělující státní zakázku na zahraniční rozhlasové vysílání hlasovaly dvě třetiny členů, se výběrového řízení zúčastnily také Rádio RIO a Rádio Metropolis.

začátek listopadu 1993 – Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek poskytl Týdeníku Rozhlas obsáhlý rozhovor. (Viz Týdeník Rozhlas č. 46/1993.) V rozhovoru reagoval na značnou kritiku posluchačů, kteří musejí poslouchat stanici Praha pouze na středních vlnách: „Podívejte, ze zákona byly Českému rozhlasu přiděleny tři vysílací sítě, dvě na velmi krátkých vlnách (VKV) a jedna na středních vlnách (SV). Odtud se odvíjejí základní problémy, protože na těchto třech sítích vysílá Český rozhlas své celoplošné programy. Stanice Vltava, ačkoliv nemá největší poslechovost a koneckonců ani jinde ve světě stanice tohoto typu vysokou poslechovost nemají, musí být na VKV už prostě proto, že jedině ty umožňují stereofonní příjem. Druhá stanice, Radiožurnál, se také bez VKV neobejde. Do obtíží se dostala Praha, šířená na středních vlnách. Jeden z posluchačů návrat na střední vlny nazval cestou do rozhlasového pravěku. Není to jen v tom, že na SV nelze uplatnit stereofonní signál, ale kvalita poslechu je nesrovnatelná.“

1. prosince 1993 – Bylo zřízeno samostatné studio Českého rozhlasu v Olomouci. Stalo se tak v pořadí osmým regionálním studiem Českého rozhlasu. Vysílání bylo zahájeno 3. ledna 1994 (viz). Rozhlas založil studio v Olomouci již v roce 1949 – a to v domě „U Setkání tří králů“. Olomoucké studio ČRo vysílalo denně kromě neděle krajovery pořad od 16.00 do 18.00 hodin. Znělkou stanice byly úvodní tóny hanácké lidové písně „Daleká, široká je cesta po Olomouc...“ V roce 1960 však olomoucké studio ztratilo samostatnost a až do závěru roku 1993 spadalo pod regionální studio ČRo v Ostravě. (K tématu regionálního studia ČRo v Olomouci viz 3. 1. 1994, 19. 8. a 14. 10. 1996.)

9. prosince 1993 – Český rozhlas vstupuje do nového roku jako stabilizovaná veřejnoprávní instituce. Na bilanční tiskové konferenci to prohlásil programový ředitel ČRo Jaroslav Pochmon. Rozhlas podle jeho slov během uplynulých měsíců „zeštíhl“. Do roku 1994 vstoupí s 1800 zaměstnanci oproti stavu 2400 zaměstnanců v roce 1993. Český rozhlas nabídne v roce 1994 svým posluchačům na třech celostátních a osmi regionálních okruzích 155 hodin programu denně, což je 55 tisíc hodin programu ročně.

10. prosince 1993 – Český rozhlas nabídl polovinu rozhlasového střediska na Pankráci Svobodné Evropě. V rozhovoru pro ČTK to oznámil generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. Tuto nabídku učinil Vlastimil Ježek v souvislosti se záměrem přestěhovat centrálu rozhlasových stanic Svobodná Evropa a Svoboda z Mnichova do Prahy. „Už v této chvíli Svobodná Evropa i americký Kongres vědí, že v Praze, jako zamýšleném budoucím působišti obou rozhlasových stanic, není jen budova bývalého Federálního shromáždění, o které se jako o jejím budoucím sídle nejvíce hovoří, ale i možnost nájmu části dokončovaného rozhlasového střediska na Pankráci. Má téměř dvojnásobnou kapacitu, než potřebujeme, a proto nám (Českému rozhlasu) postačí jen polovina. Připravujeme podnikatelský plán, na jehož základě budeme žádat o úvěr na dostavbu pankráckého střediska. Doufáme, že ho pokryjeme z pronájmu komplexu rozhlasových budov na Vinohradech,“ uvedl v rozhovoru pro ČTK generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek.

14. prosince 1993 – Vedení Českého rozhlasu oznámilo, že od 1. ledna 1994 nebude Český rozhlas šířit vysílání Radiožurnálu na dlouhé vlně 270 kHz a v pásmu krátkých vln na kmitočtu 5930 kHz. (Dále viz 20. 12. 1993.)

16. prosince 1993 – Rada Českého rozhlasu schválila Statut Českého rozhlasu. Jde o vnitřní právní dokument ČRo, který je vydáván na základě zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu. (Kompletní znění Statutu ČRo viz Ročenka Českého rozhlasu 1994.)

20. prosince 1993 – Rada ČR pro rozhlasové a televizní vysílání vyjadřuje nesouhlas se záměrem Českého rozhlasu ukončit od 1. ledna 1994 vysílání stanice Radiožurnál na dlouhých vlnách. Podle vedoucího Úřadu Rady Milana Jakobce není dosud uspokojivě ukončen přechod vysílání této stanice do pásma VKV II tak, aby byl zajištěn její kvalitní poslech na celém území ČR. Český rozhlas podle

mínění Rady postupuje unáhleně, aniž by posluchače na změnu řádně připravil a bral ohled na ty, kteří nemají přijímače schopné přijímat toto pásmo. (Další informace viz 20. 12. 1993 chronologického přehledu Rada ČR pro RTV.)

- 20. prosince 1993 – Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek potvrdil úmysl rozhlasu zrušit vysílání Radiožurnálu na dlouhých vlnách a postupně omezit vysílání i na středních vlnách.** Na tiskové konferenci Ježek uvedl, že na dlouhé a střední vlny nemá rozhlas peníze, což je hlavní důvod chystaných změn. „Kdybychom v roce 1994 užívali všechny vysílací sítě, museli bychom místo dosavadních zhruba 250 platit 316 milionů korun. Po plánované redukci vysílacích sítí však jen 226,6 milionů korun. Přitom rozpočet Českého rozhlasu plánovaný na rok 1994 počítá s částkou minus 54,5 milionů korun, a to bez dlouhé vlny a při postupném omezování středních vln,“ konstatoval ředitel ČRo. V této souvislosti se zmínil o nutnosti zvýšení koncesionářských poplatků.
- 20. prosince 1993 – Ředitel zahraničního vysílání Českého rozhlasu Karel Wichs na tiskové konferenci oznámil, že od 1. ledna 1994 nebude zahraniční vysílání ČRo směřovat na Slovensko.** Toto rozhodnutí je podle Wichse plně v kompetenci Úřadu vlády ČR, který u ČRo vysílání do zahraničí objednává. Zatímco v roce 1993 mělo zahraniční vysílání k dispozici 90 milionů korun, pro rok 1994 se počítá s 51 milionem. Také proto se snižuje počet zaměstnanců zahraničního vysílání ČRo ze 124 na 65. V současnosti zahraniční vysílání ČRo připravuje 19,5 hodiny programu denně. V roce 1994 se tento rozsah sníží o tři hodiny. Vysílat se bude v angličtině, francouzštině, němčině, španělštině a pro krajany i v češtině.
- 24. prosince 1993 – Na stanici Vltava začala četba kompletního textu Jeruzalémské bible.** Vedoucí redaktor literární redakce Jan Halas označil plánovanou četbu za nejrozsáhlejší projekt ve slovesné oblasti v historii Českého rozhlasu. První stránku knihy Geneze Starého zákona otevřel pod režijním vedením Josefa Melče herec Jan Hartl. Četba kompletního textu Jeruzalémské bible se na Vltavě vysílá dodnes.
- 27. prosince 1993 – Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek ve svém dopise předsedovi Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání Oldřichu Tomkovi vyjadřuje „zásadní, hluboký a ostrý“ nesouhlas se stanoviskem Rady k ukončení vysílání stanice Radiožurnál v pásmu dlouhých vln a ohlášeným změnám ve středovlnných sítích ČRo.** Rozhlas k opuštění dlouhých vln vedou ekonomické důvody. Na dlouhých vlnách poslouchali Radiožurnál podle Ježka zejména zahraniční posluchači, nejvíce na Slovensku, kteří však koncesní poplatek neplatí. (Další podrobnosti viz 27. 12. 1993 chronologického přehledu Rada ČR pro RTV.)
- 29. prosince 1993 – Rada ČR pro rozhlasové a televizní vysílání a Rada Českého rozhlasu se obrátily dopisem na ministra financí Ivana Kočárnika, aby posoudil finanční situaci Českého rozhlasu.** Stalo se tak kvůli tíživé finanční situaci ČRo, která donutila vedení rozhlasu opustit 1. ledna 1994 vysílání na dlouhých vlnách (DV) a redukovat vysílání na středních vlnách (SV). Obě Rady proto navrhují začlenit vysílání Českého rozhlasu na DV do nákladů na zahraniční vysílání ČR, což by zvýšilo rozpočet zahraničního vysílání o 42,5 milionu korun. Zároveň obě Rady podporují návrh Českého rozhlasu na zvýšení koncesionářského poplatku tak, aby jeho výnos pokryl ztrátu v rozpočtu ČRo (54,8 milionu korun) a umožnil uhradit náklady na provozování středovlnné sítě užívané stanicí Radiožurnál (26,7 milionu korun). Šlo by tedy o zvýšení poplatku z 20 na 25 korun od 1. ledna 1994, nebo patřičně větší, pokud by bylo zvýšení poplatku časově posunuto.

1994

- 1. ledna 1994 – Zahraniční vysílání Českého rozhlasu přestalo vysílat na Slovensko.** (Další podrobnosti viz 20. 12. 1993.)
- 3. ledna 1994 – Začalo vysílat nové regionální studio Českého rozhlasu v Olomouci.** Stalo se tak v pořadí osmým regionálním studiem Českého rozhlasu. Zřízeno bylo Radou ČRo k 1. prosinci 1993. (K tomuto tématu viz 1. 12. 1993, 19. 8. a 14. 10. 1996.)
- 5. ledna 1994 – Rada Českého rozhlasu považuje za nutné zachovat vysílání Radiožurnálu na dlouhé vlně.** Podle členů Rady ČRo je absurdní, že tento sdělovací prostředek, přestože je veřejnoprávní institucí, nemá možnost ovlivnit ani výši poplatků svých koncesionářů, ani jejich vybírání, ba ani slyšitelnost svého vysílání. „Ekonomická nezávislost Českého rozhlasu vyplývající z uzákonění veřejnoprávního vysílání, jehož podstatou je nezávislost na státu a na politických stranách, se potom v podstatě stává iluzorní. Výši koncesionářských poplatků určuje vláda (přitom více než padesát procent z tohoto zdroje pohltí platby monopolní Správě radiokomunikací za šíření signálu – jinde v Evropě tyto